

“মৰমৰ সন্তানসকল-এই পুৰণি বিশ্বত অল্পকালৰ ক্ষণভংগৰ সুখ আছে, এইবোৰ লগত শাব নোৱাৰে, লগত অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নহে শাব, সেয়েহে অবিনাশী উপাৰ্জন জমা কৰা”

প্ৰশ্ন: :- পিতাই দিয়া শিক্ষাত তোমালোকক কোনটো বিদ্যা শিকোৱা নহয়?

উত্তৰ: :- ভূত বিদ্যা। কাৰোবাৰ সংকল্পক পঢ়া, এইটো হৈছে ভূত বিদ্যা, তোমালোকক এই বিদ্যা শিকোৱা নহয়। পিতা কোনো সংকল্প পঢ়োতা (thought reader) নহয়। তেওঁ সৰ্বস্বত্ব অৰ্থাৎ জ্ঞানী। পিতা আহিছে তোমালোকক আত্মিক পাঠ পঢ়াবলৈ, যি পাঠৰ দ্বাৰা তোমালোকে 21 জন্মৰ কাৰণে বিশ্বৰ ৰাজত্ব পোৱা।

ওঁমশান্তি। ভাৰতত ভাৰতবাসীয়ে গায়ন কৰে আত্মা আৰু পৰমাত্মা আঁতৰি আছিল বহুকাল.... এতিয়া সন্তানসকলে জানে আত্মাৰ পিতা পৰমপিতা পৰমাত্মাই আমাক ৰাজযোগ শিকাই আছে। নিজৰ পৰিচয় দি আছে আৰু সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰো পৰিচয় দি আছে। কোনোবাজন দৃঢ় নিশ্চয় বুদ্ধি, কোনোবাই কমকৈ বুজে, ক্ৰমানুসৰি হয় নহয়জানো। সন্তানসকলে জানে আমি জীৱ আত্মাসকল পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সন্মুখত বহি আছোঁ। গোৱা হয় আত্মাসকল পৰমাত্মাৰ পৰা বহুতদিন আতৰি আছিল। এতিয়া মূলবতনত যেতিয়া আত্মাবোৰ থাকে তেতিয়া আতৰি থকাৰ কথাই আহি নপৰে। ইয়ালৈ আহি যেতিয়া জীৱ আত্মা হয় তেতিয়া পৰমাত্মা পিতাৰ পৰা সকলো আত্মা আতৰি আহে, পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰা আতৰি আহি ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে। আগতে অৰ্থ নজনাকৈ এনেকৈয়ে গাইছিল। এতিয়াতো পিতাই বহি বুজায়। সন্তানসকলে জানে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰা আমি পৃথক হৈ ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহোঁ। তোমালোকেই পোন-প্ৰথমে আতৰি আহিছিলো সেয়ে শিৱবাবাইও প্ৰথমে-প্ৰথমে তোমালোককে লগ কৰে। তোমালোকৰ কাৰণে পিতা আহিবলগীয়া হয়। কল্পৰ আগতেইও এইসকল সন্তানসকলকে পঢ়াইছিল যিয়ে পিছত স্বৰ্গৰ মালিক হৈছিল। সেই সময়ত অন্য কোনোখণ্ড নাছিল। সন্তানসকলে জানে আমি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিলো যাক দৈৱী ধৰ্ম, দৈৱী বংশ বুলিও কোৱা হয়। প্ৰত্যেকৰে নিজৰ ধৰ্ম থাকে। ধৰ্মক শক্তি বুলি কোৱা হয়। ধৰ্মত শক্তি থাকে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কিমান শক্তিশালী আছিল। ভাৰতবাসীয়ে নিজৰ ধৰ্মকেই নাজানে। কাৰোৱেই বুদ্ধিত উদয় নহয় যে সঁচাকৈয়ে ভাৰতত এওঁলোকৰ ধৰ্ম আছিল। ধৰ্মক নজনাব কাৰণে অধৰ্মী হৈ গ'ল। ধৰ্মত আহিলেই তোমালোকৰ কিমান শক্তি থাকে। তোমালোকে লোহয়ুগৰ পাহাৰক ডাঙি সোণালী যুগ কৰি তোলা। ভাৰতক সোণৰ পাহাৰ কৰি তোলা। তাততো খনিবোৰত অজস্ৰ সোণেৰে ভৰি থাকে। সোণৰ পাহাৰ হ'ব যি পিছত খুলিব। সোণক গলাই তাৰ ইটা বনোৱা বয়। ঘৰতো ডাঙৰ ইটাৰেই বনোৱা হ'ব নহয়জানো। মায়া মছন্দৰ খেলো দেখুৱা হয় নহয়জানো। সেই সকলোবোৰ হৈছে কাহিনী। পিতাই কৈছে এই সকলোবোৰৰ সাৰ তোমালোকক শুনাওঁ। দেখুৱা হয় ধ্যানত দেখে মই মোনা (বুদ্ধিৰ আচল) ভৰাই লৈ যাওঁ, ধ্যানৰ পৰা নামিলে একো নাথাকে। যেনেকৈ তোমালোকৰো হয়। ইয়াক কোৱা হয় দিৱ্য দৃষ্টি। ইয়াত একো ৰখা নহয়। অতি ভক্তি বহুত কৰে। সেই ভক্ত মালা বেলেগ আৰু এয়া জ্ঞান মালাও বেলেগ। ৰুদ্ৰমালা আৰু বিষ্ণুমালা আছে নহয় জানো। সেয়া পিছত হৈছে ভক্তিৰ মালা। এতিয়া তোমালোকে পঢ়িছা ৰাজত্বৰ (ৰাজ্যভোগ্যৰ) কাৰণে। তোমালোকৰ বুদ্ধিযোগ শিক্ষকৰ লগত আৰু ৰাজ্যভোগ্যৰ লগত। যেনেকৈ কলেজত (মহাবিদ্যালয়ত) পঢ়িলে বুদ্ধিযোগ শিক্ষকৰ লগত থাকে। বেৰিষ্টাৰে নিজে পঢ়ি নিজৰ সমান কৰি তুলে। এওঁ বাবাতো নিজে হৈ নুঠে। এয়া আচৰিত ইয়াত। তোমালোকৰ এয়া হৈছে আত্মিক পাঠ। তোমালোকৰ বুদ্ধিযোগ আছে শিৱবাবাৰ লগত, তেওঁকেই জ্ঞানেৰে ভৰপূৰ জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। জানি-জাননহাৰৰ (সৰ্বস্বত্ব)ৰ এয়া অৰ্থ নহয় যে তেওঁ সকলোৰে অন্তৰত বহি জানিব যে তেওঁৰ অন্তৰত কি ভাবি আছে। যিসকল সংকল্প পঢ়োতা তেওঁলোকে সকলোবোৰ শুনায়। সেইটোক ভূত বিদ্যা বুলি কোৱা হয়। ইয়াত পিতাই পঢ়ায়, মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তুলিবলৈ। মহিমাও আছে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা... এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি উঠিছা আমি এতিয়া ব্ৰাহ্মণ হৈছোঁ পিছত সিটো জন্মত দেৱতা হমগৈ। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা বুলি গোৱা হয়। শাস্ত্ৰততো বহুত কাহিনী লিখি দিলে। এওঁতো পিতাই পোনপটীয়াকৈ বহি পঢ়ায়।

ভগবানুৱাচ-ভগৱানেই জ্ঞানৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ। তোমালোক সন্তানসকল উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। এই পাঠ হৈছে তোমালোকৰ 21 জন্মৰ কাৰণে। তেন্তে কিমান ভালদৰে পঢ়িব লাগে। এই আত্মিক পাঠ পিতাই এবাৰেই আহি পঢ়ায়, নতুন বিশ্ব স্থাপন কৰিবলৈ। নতুন বিশ্বত এই দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল। পিতাই কয় মই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছোঁ। যেতিয়া এই ধৰ্ম আছিল তেতিয়া আৰু বেলেগ ধৰ্ম নাছিল। এতিয়া বাকী

সকলো ধৰ্ম আছে সেইকাৰণে ত্ৰিমূৰ্তিৰ ওপৰতো তোমালোকে বুজোৱা-ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা এক ধৰ্মৰ। এতিয়া সেই ধৰ্ম নাই। গোৱাও হয় মোৰ নিগুণীৰ কোনো গুণ নাই, নিজেই অনুতাপিত..(মে নিগুণহাৰে মে কই গুণ নহী, আপেহী তৰচ পৰোই..) আমাৰ মাজত কোনো গুণ নাথাকিলে বুদ্ধি ঈশ্বৰ পিতাৰ ফালে যায়, তেওঁকেই ক্ষমা কৰোতা বুলি কোৱা হয়। পিতা আহেই সন্তানসকলৰ সকলো দুখ সমাপ্ত কৰি 100 শতাংশ সুখ দিবলৈ। কিমান দয়া কৰে। তোমালোকে বুজিছা বাবাৰ ওচৰত আমি আহিছোঁ যেতিয়া পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ সুখ লব লাগে। সেইখন হৈছেই সুখধাম, এয়া হৈছে দুখধাম। এই চক্ৰকো ভালদৰে বুজিব লাগে। শান্তিধাম, সুখধামক স্মৰণ কৰিলে অন্তিমতি সেই গতি হৈ যাব। শান্তিধামক স্মৰণ কৰিলে নিশ্চয় শৰীৰ এৰিব লগা হ'ব তেতিয়া আত্মাবোৰ শান্তিধাম লৈ যাব। এজন পিতাৰ বাহিৰে অন্য কাৰোৱে স্মৃতি আহিব নালাগে। একেবাৰে ৰেখা (বুদ্ধিৰ লাইন) পৰিষ্কাৰ হ'ব লাগে। এজন পিতাক স্মৰণ কৰিলে অন্তৰত আনন্দৰ সীমা বাঢ়িব। এই পুৰণি বিশ্বত অলপ সময়ৰ ক্ষণ ভংগৰ সুখ। এয়া লগত যাব নোৱাৰে। লগত এই অবিনাশী জ্ঞানৰস্বৰূপে যায়। অৰ্থাৎ এই জ্ঞান ৰস্বৰূপ উপাৰ্জনহে লগত যাব যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে 21 জন্মৰ প্ৰালম্ব ভোগ কৰিবা। হয়, বিনাশী ধনও তেওঁলোকৰ লগত যাব যিসকলে পিতাক সহায় কৰে। বাবা আমাৰো (কড়ি) লৈ তাত মহল দি দিবা। পিতাই কড়িৰ সলনি কিমান ৰস্ব দিয়ে। যেনেকৈ আমেৰিকানসকল, বহুত টকা খৰচ কৰি পুৰণি-পুৰণি বস্তু কিনে। পুৰণি বস্তুৰ মানুহে বহুত দাম লয়। আমেৰিকানসকলৰ পৰা আগৰ দিনৰ বস্তু হাজাৰ লৈ লয়। বাবাও কিমান ভাল গ্ৰাহক। ভোলানাথ বুলি গোৱা হয় নহয় জানো। মানুহে এইটোও নাজানে, শিৱ-শংকৰ এজন বুলি কৈ দিয়ে। তেওঁৰ কাৰণে কয় মোনা (বুদ্ধিৰ আচল) ভৰাই দিয়া। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজিছা আমি জ্ঞান ৰস্ব পাওঁ, যাৰ দ্বাৰা আমাৰ মোনা (বুদ্ধিৰ আচল) ভৰে। এখেত বেহদৰ পিতা। তেওঁলোকে পিছত শংকৰৰ কাৰণে কৈ দিয়ে আৰু পিছত দেখুৱায়-ধতুৰা খাইছিল, ভাং হুপিছিল। কি-কি কথা বহি বনাইছে! তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া সংগতিৰ কাৰণে পাঠ পঢ়ি আছে। এই পাঠ হৈছেই একেবাৰে শান্তত থকাৰ। এই বন্তি আদি যিবোৰ জ্বলায়, প্ৰদৰ্শনী কৰা, সেয়া এইকাৰণে যে মানুহে আহি সোধক আপোনালোকে শিৱজয়ন্তী ইমান কিয় পালন কৰে? শিৱইহে ভাৰতক ধনবান বনায় নহয় জানো। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণক স্বৰ্গৰ মালিক কোনে গঢ়িলে-এয়া তোমালোকে জানা। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আগৰ জন্মত কোন আছিল? এওঁলোক আগৰ জন্মত জগত অস্বা জ্ঞান-জ্ঞানেশ্বৰী আছিল যি পিছত ৰাজ-ৰাজেশ্বৰী হয়গৈ। এতিয়া পদ কাৰ ডাঙৰ? দেখাততো এওঁ স্বৰ্গৰ মালিক। জগত অস্বা কোন ঠাইৰ মালিক আছিল? এওঁৰ ওচৰলৈ কিয় যায়? ব্ৰহ্মাকো 100 বাহু থকা, 200 বাহু থকা, 1000 বাহু থকা দেখুৱায় নহয় জানো। যিমান সন্তান হৈ যায়, বাহু বাঢ়ি যায়। জগত অস্বাকো লক্ষ্মীতকৈ বেছি বাহু দিছে, তেওঁৰ ওচৰলৈ গৈ সৰ্বস্ব বিচাৰে। বহুত আশা লৈ যায়-সন্তান লাগে, এইটো লাগে... লক্ষ্মীৰ ওচৰত কেতিয়াও আশা লৈ নাযাব। তেওঁতো কেৱল ধনবান (হোৱাৰ আশা লৈ যায়)। জগত অস্বাৰ পৰাতো স্বৰ্গৰ ৰাজস্ব পোৱা যায়। এইটোও কোনেও নাজানে যে জগত অস্বাৰ পৰা কি বিচাৰিব লাগে! এয়াতো পাঠ (শিক্ষা) নহয় জানো। জগত অস্বাই কি পঢ়ায়? ৰাজযোগ। ইয়াক কোৱা হয় বুদ্ধিযোগ। তোমালোকৰ বাকী সকলো ফালৰ পৰা বুদ্ধি আতৰাই এজন পিতাৰ লগত লগ লাগে। বুদ্ধিতো বহুত দিশৰ ফালে গতি কৰে নহয় জানো। এতিয়া পিতাই কয় মোৰ লগত বুদ্ধিযোগ লগোৱা, নহ'লে বিকৰ্ম বিনাশ নহ'ব সেইকাৰণে বাবাই ফটো তুলিবলৈ মানা কৰে। এয়াতো তেওঁৰ দেহ নহয় জানো।

পিতাই নিজে দালাল হৈ কয় এতিয়া তোমালোকৰ সেই হাত বন্ধাটো বন্ধ। (বিয়াত বহা নিষেধ) (হথিয়ালো কৈন্সিল)। কাম চিতাৰ পৰা নামি এতিয়া জ্ঞান চিতাত বহা। কাম চিতাৰ পৰা নামা। নিজকে আত্মা ভাৱি মোক পিতাক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। আৰু কোনো মনুষ্যই এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে। মানুহক ভগৱান বুলিও ক'ব নোৱাৰি। তোমালোকে সন্তানসকলে জানা পিতাহে পতিত-পাৱন। তেওঁৱেই আহি কাম চিতাৰ পৰা নমাই জ্ঞান চিতাত বহায়। তেওঁ হৈছে আত্মিক পিতা। তেওঁ ইয়াত বহি কয় তোমালোকো আত্মা, বেলেগকো এইটোকে বুজাই থাকা। পিতাই কয়-মনমনাভৱ। মনমনাভৱ বুলি কলেই স্মৃতি আহি যাব। এই পুৰণি বিশ্বৰ বিনাশো সন্মুখত আছে। পিতাই বুজায় এয়া মহাভাৰী মহাভাৰত যুদ্ধ। ক'ব যুদ্ধতো বিলাততো হয় তথাপি ইয়াক মহাভাৰত যুদ্ধ কিয় কয়? ভাৰততেই যন্ত ৰচা হৈছিল। ইয়াৰ পৰাই বিনাশ জ্বলা ওলায়। তোমালোকৰ কাৰণে নতুন বিশ্বৰ প্ৰয়োজন তেন্তে মৰমৰ সন্তানসকল পুৰণি বিশ্বৰ নিশ্চয় বিনাশ হোৱা উচিত। গতিকে এই যুদ্ধৰ শিৰা ইয়াৰ পৰাই ওলায়। এই ৰুদ্ৰ জ্ঞান যন্তৰ পৰাই মহাভাৰী যুদ্ধ, বিনাসৰ জ্বলা প্ৰজ্বলিত হৈছে। যদিও শাস্ত্ৰত লিখা আছে কিন্তু কোনে ক'লে এইটো নাজানে। এতিয়া পিতাই বুজাই আছে নতুন বিশ্বৰ কাৰণে। এতিয়া তোমালোকে ৰাজ্যভাগ্য লোৱা, তোমালোক দেৱী-দেৱতা হ'বগৈ। তোমালোকৰ ৰাজ্যত অন্য কোনো থকিব নালাগে। আসুৰি বিশ্বৰ বিনাশ হয়। বুদ্ধিৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে-কালি আমি ৰাজ্য কৰিছিলোঁ। পিতাই ৰাজ্য দিছিল পিছত 84 জন্ম লৈ আহিছোঁ। এতিয়া বাবা আহিছে। তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজত এই জ্ঞানতো আছে নহয় জানো। পিতাই এই জ্ঞান দিছে। যেতিয়া দৈৱী ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হয় তেতিয়া বাকী সকলো আসুৰি বিশ্বৰ বিনাশ হয়। এই পিতাই বহি ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সকলো কথা বুজায়। ব্ৰহ্মাও শিৱৰ সন্তান, বিষ্ণুৰ ৰাজ্যও বুজোৱা হৈছে যে ব্ৰহ্মাই বিষ্ণু, বিষ্ণুৱেই

ব্রহ্মা হয়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা যে আমি ব্রাহ্মণ পুনৰ দেৱতা হমগৈ আকৌ ৪৪ জন্ম লমগৈ। এই জ্ঞান দিওতা এজনেই পিতা গতিকে কোনো মনুষ্যৰ পৰা এই জ্ঞান কেনেকৈ পাব? ইয়াত সকলো বুদ্ধিৰ কথা। পিতাই কৈছে অন্য সকলোৰ পৰা বুদ্ধি আতৰোৱা। বুদ্ধিয়েই বেয়ালৈ ঢাল লয়। পিতাই কয় মোক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। গৃহস্থ ব্যৱহাৰতেই থাকা। লক্ষ্য সন্মুখত থিয় হৈ আছে। জানা আমি পঢ় এয়া হমগৈ। তোমালোকৰ পঢ়া হৈছে সংগমযুগৰ। এতিয়া তোমালোক এইফালে নহয়, সিফালেও নহয়। তোমালোক বাহিৰত আছে। পিতাক নাৱৰীয়া বুলিও কোৱা হয়, গোৱাও হয় আমাৰ নাও পাৰ লৈ যোৱা। ইয়াৰ ওপৰত এটা কাহিনীও বনোৱা আছে। কোনোবা গৈ থাকে, কোনোবা ৰৈ যায়। এতিয়া পিতাই কৈছে- মই এই ব্রহ্মাৰ মুখৰ দ্বাৰা বহি শুনাওঁ। ব্রহ্মা ক'ৰ পৰা আহিল। প্ৰজাপিতাতো নিশ্চয় ইয়াতেই প্ৰয়োজন নহয় জানো। মই এওঁক তুলি লওঁ, এখেতৰো নাম ৰাখোঁ। তোমালোকো ব্রহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্রাহ্মণ, যিসকল কলিযুগৰ অন্তত থাকে, পিচত তেওঁলোকেই সত্যযুগ আদিলৈ যাব। তোমালোকেই পিতাৰ পৰা পৃথক হৈ প্ৰথমে প্ৰথমে ভূমিকা কৰিবলৈ আহা। আমাৰ মাজতো সকলোৱে (ভূমিকা পালন) নকৰিব নহয়নে। এইটোও জনা যায় কোনে সম্পূৰ্ণ ৪৪ জন্ম লৈছে! এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ গ্যাৰণ্টী নহয় জানো। এওঁলোকৰ কাৰণে গায়ন শ্যাম-সুন্দৰ। দেৱী-দেৱতাসকল সুন্দৰ আছিল, সোণতকৈও সুন্দৰ হৈ পৰে। গাৱৰ কিশোৰৰ পৰা (মাংবৰৈ কে ছোৱৈ) সলনি হৈ সুন্দৰ হৈ যায়, এই সময়ত সকলো মাওৰুৱা (ছোৱৈ-ছোৱিয়া)। এয়া বেহদৰ কথা, সেইবোৰ কোনেও নাজানে, কিমান ভাল ভাল বুজনি দিয়া যায়। প্ৰত্যেকৰ কাৰণে চিকিৎসক এজনেই। এও হৈছে অবিনাশী চিকিৎসক।

যোগক অগ্নি বুলি কোৱা হয় কিয়নো যোগৰ পৰাই আত্মাৰ খাদ ওলাই আহে। যোগ অগ্নিৰ পৰাই তমোপ্ৰধান আত্মা সতোপ্ৰধান হৈ পৰে। যদি জুই ঠাণ্ডা হ'লে খাদ নোলায়। স্মৰণক যোগ অগ্নি বুলি কোৱা হয়, যাৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। গতিকে পিতাই কয় তোমালোকক কিমান বুজাই থাকো। ধাৰণাও হয় নহয় জানো। ভাল বাৰু মনমনাভৱ। ইয়াত ভাগৰ লাগিব নালাগে। পিতাক স্মৰণ কৰাটোও পাহৰি যায়। এওঁ পতিৰো পতি তোমালোকক জ্ঞানেৰে কিমান শুৱনি কৰে। নিৰাকাৰ পিতাই কৈছে বাকী সকলোৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আতৰাই মোক নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতা সকলোৰে এজনেই। তোমালোকৰ এতিয়া উৰ্দ্ধগামী কলা। কয় নহয়-তোমাৰ মংগলেই সকলোৰে মঙ্গল (তেৰে ভানে সৰ্ব কা ভলা)। পিতা আহিছে সকলোৰে ভাল কৰিবলৈ। ৰাৱণতো সকলোকে দুৰ্গতিলৈ লৈ যায়, ৰামে সকলোকে সংগতিলৈ লৈ যায়। ভালবাৰু।

কল্পৰ পাচত পুনৰ লগপোৱা মৰমৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপ-দাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

১) পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা অপাৰ সুখ অনুভৱ কৰিবলৈ বুদ্ধিৰ লাইন পৰিষ্কাৰ হ'ব লাগে। স্মৃতিয়ে যেতিয়া অগ্নিৰ ৰূপ লয়, তেতিয়া আত্মা সতোপ্ৰধান হৈ যায়।

২) পিতাই কড়িৰ সলনি ৰত্ন দিয়ে। এনেকুৱা ভোলানাথ পিতাৰ পৰা নিজৰ বুদ্ধিৰূপী আচল ভৰাই ল'ব লাগে। শান্ত হৈ থকাৰ পাঠ পঢ়ি সংগতি প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে।

বৰদান: ঃ- তিনিপ্ৰকাৰৰ বিজয়ৰ মেডেল প্ৰাপ্ত কৰোতা সদায় বিজয়ী হোৱা
বিজয়ী মালাত নম্বৰ প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ প্ৰথমে নিজৰ ওপৰত বিজয়ী, তাৰ পাচত সকলোৰে ওপৰত বিজয়ী আৰু তাৰ পাচত প্ৰকৃতিৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। যেতিয়া এই তিনি প্ৰকাৰৰ বিজয়ৰ মেডেল প্ৰাপ্ত হ'ব তেতিয়া বিজয় মালাত মণি হ'ব পাৰিবা। নিজৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা অৰ্থাৎ নিজৰ ব্যৰ্থ ভাৱ, স্বভাৱক শ্ৰেষ্ঠ ভাৱ, শুভ ভাৱনাৰে পৰিবৰ্তন কৰিব লাগে। যিয়ে এনেকৈ নিজৰ ওপৰত বিজয়ী হয় তেৱেঁই আনৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰি লয়। প্ৰকৃতিৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰা অৰ্থাৎ বায়ুমণ্ডল, আৰু স্থূল প্ৰকৃতিৰ সমস্যাৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা।

স্লোগান: নিজৰ কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ ৰাজ্য কৰোতাজনেই প্ৰকৃত ৰাজযোগী।

!! ওঁম্ শান্তি !!